

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 548/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Piovarčím ml., Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 160/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 160/2009 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania vedeného okresným súdom v postavení navrhovateľa proti [REDACTED]. Predmetom konania je určenie, že záhradka patrí do záhradkárskej osady [REDACTED].

Sťažovateľ uvádza, že 16. decembra 2009 podal okresnému súdu žalobu, pričom okresný súd prvé pojednávanie nariadil až o rok neskôr na 8. december 2010. Toto pojednávanie bol odročené, pretože bolo potrebné oboznámiť sa s listinami, ktoré sú súčasťou spisu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 55/09 (predmetom ktorého je obdobný spor o určenie, že záhradka patrí do záhradkárskej osady, pozn.), z dôvodu, že v danej veci bolo nariadené znalecké dokazovanie a následne bol vyhotovený znalecký posudok.

Okresný súd 23. mája 2012 uznesením prerušil napadnuté konanie z dôvodu potreby vypracovania a posúdenia znaleckého posudku v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 55/09 a následného rozhodnutia vo veci samej.

Sťažovateľ uvádza, že znalecký posudok, ktorý mal byť vypracovaný v konaní okresného súdu sp. zn. 13 C 55/09, bol okresnému súdu doručený už 11. novembra 2014 a od tohto času napriek tomu, že mu nič nebráni pokračovať v napadnutom konaní, je okresný súd podľa sťažovateľa nečinný a nevyvíja žiadnu aktivitu smerujúcu k včasnému a právoplatnému rozhodnutiu v jeho právnej veci.

Sťažovateľ namieta, že „od podania návrhu do dnešného dňa bolo vo veci realizované jedno pojednávanie, nebolo vydané žiadne rozhodnutie a celková dĺžka konania prekročila dobu šiestich rokov“, čo považuje za ústavne neakceptovateľné.

Sťažovateľ po poukazaní na príslušnú judikatúru ústavného súdu zaoberajúcu sa posudzovaním porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 26/95, III. ÚS 14/00, I. ÚS 47/96,

II. ÚS 71/01, II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98) uvádza, že pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť vecí, tak táto nie je ani právne, ani faktický zložitá. Napriek tomu, že v napadnutom konaní je potrebné posúdenie odborných otázok znalcom, okresný súd disponuje znaleckým posudkom od 11. novembra 2014, ktorý bol vypracovaný v obdobnej veci. Podľa neho okresný súd navodzuje dojem zložitosti svojím nesústređeným a zmätočným postupom, keďže nekoná, hoci mu v tom nebráni žiadna prekážka. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom, že dôvody na prerušenie napadnutého konania naďalej trvajú. Zastáva názor, že okresnému súdu nič nebráni, aby vo veci začal konať, vyhodnotil znalecký posudok vypracovaný v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 13 C 55/2009 a zaujal meritórne rozhodnutie. Podľa neho je neprípustné, aby v štandardnom súdnom spore okresný súd nevedel dospieť k právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej ani po takmer 6 rokoch.

Vo vzťahu k správaniu účastníkov napadnutého konania uvádza, že z jeho strany k žiadnym priet'ahom nedošlo. Sťažovateľ v konaní vystupoval vždy aktívne, okresnému súdu poskytol potrebnú súčinnosť, nechal sa zastupovať kvalifikovaným právnym zástupcom na účely dosiahnutia včasného právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Uvádza, že nemá žiadny záujem na bezdôvodnom predlžovaní trvania súdneho sporu. Zastáva preto názor, že z dôvodov na strane účastníkov konania k priet'ahom v napadnutom konaní nedochádzalo a nedochádza.

Naopak, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu v napadnutom konaní sa sťažovateľ domnieva, že k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo práve v dôsledku nekonania okresného súdu, pričom neexistovala zákonná prekážka, aby okresný súd vo veci nekonal, ako aj jeho konaním, ktoré nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Sťažovateľ uvádza, že *„v teoretickej rovine, pokiaľ by v obdobnom konaní sp. zn. 13 C/55/09 nastali skutočnosti, ktoré budú mať za následok predlženie daného konania (napr. viacnásobná zmena zákonného sudcu, úmrtie účastníkov a vstup právnych nástupcov do konania, atď.), došlo by tým k bezdôvodnému predlžovaniu prejednávania a rozhodnutia mojej právnej veci, čo jednoznačne nemožno vnímať ako ústavne konformné“*.

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd v rozpore s právnou úpravou neprijal všetky potrebné opatrenia na odstránenie prekážok, ktoré spôsobili prerušenie konania. V tejto súvislosti poukazuje aj na požiadavku výkladu § 109 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý sa musí vykladať v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy tak, že *„všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku ústavy, ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote, (nález Ústavného súdu SR I. ÚS 21/2000)“*.

Sťažovateľ poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 142/2004, z ktorého, ako uvádza, vyplýva, že *„ak bolo konanie pred všeobecným súdom prerušené z obligatórnych dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, kým tieto dôvody trvajú, nemôže dochádzať ku zbytočným prietahom. Naproti tomu v prípade konaní prerušených z fakultatívnych dôvodov, vyplývajúcich z ustanovenia § 109 ods. 2 OSP, musí ústavný súd skúmať, či nečinnosť všeobecného súdu je dôvodná, teda či nebolo jeho povinnosťou pokračovať v konaní.“*

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v súvislosti s prietahmi v tomto konaní požiadal okresný súd prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomným podaním z 27. júla 2015 o urýchlene pokračovanie v konaní a 14. októbra 2015 podal aj písomnú sťažnosť predsedníčke okresného súdu na prietahy podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Sťažnosť na prietahy v konaní predsedníčka okresného súdu vyhodnotila ako nedôvodnú, o čom prípisom 13. novembra 2015 upovedomila sťažovateľa.

Sťažovateľ zastáva názor, že keďže okresný súd ani po jeho žiadosti o urýchlené pokračovanie v napadnutom konaní a sťažnosti na prietahy v konaní vo veci nezačal konať, sťažnosti nevedli k účinnej náprave a okresný súd naďalej porušuje jeho základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov.

Podľa sťažovateľa v dôsledku prieťahov v konaní na okresnom súde „došlo k následkom, ktoré sa už nedajú zásadne napraviť alebo odstrániť. Vzhľadom na skutočnosť, že označený súd si v rozpore s princípmi právneho štátu, resp. v rozpore s právnymi predpismi, neplní jednu zo svojich základných úloh, a to poskytnutie rýchlej a účinnej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov súdneho konania, dochádza k takému neúnosnému predlžovaniu súdneho konania, že u mňa ako u sťažovateľa vyvoláva dojem, že predmetný súdny spor, napriek svojej pomernej jednoduchosti, nebude možné skončiť.

Dávam do pozornosti skutočnosť, že som osobou vysokého veku (76 rokov) a existuje reálna obava, že skončenia predmetného súdneho konania sa nedožijem, aj s ohľadom na skutočnosť, že som prekonal život ohrozujúcu chorobu – rakovinu. Mojm prípadným úmrtím by sa celá právna vec ešte viac skomplikuje v dôsledku nutnosti vstupu mojich dedičov ako účastníkov do konania. Aj táto skutočnosť mala byť súdom zohľadnená a mala prispieť k čo najrýchlejšiemu skončeniu súdneho konania.“.

Podľa názoru sťažovateľa neobstoja dôvody, ktoré uviedla predsedníčka okresného súdu v prípise z 13. novembra 2015. Podľa neho pravým dôvodom, pre ktorý nebolo dosiaľ v napadnutom konaní rozhodnuté, nie je nevyhnutnosť vyčkať na výsledok konania v obdobnej právnej veci vedenej pod sp. zn. 13 C 55/2009, ale práve nečinnosť a laxný prístup konajúceho okresného súdu, ktorý je jednoznačne na ujmu účastníkov konania.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe už uvedených skutkových a právnych skutočností a vykonanému dokazovaniu vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C/160/2009 porušené bolo.

2) Okresnému súdu Košice-okolie sa v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C/160/2009 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3) *Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.500 Eur, ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

4) *Okresný súd Košice-okolie je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*“

Ústavný súd si prípisom z 30. mája 2016 vyžiadal z okresného súdu spis sp. zn. 15 C 160/2009 a vyjadrenie k aktuálnemu stavu konania.

Okresný súd doručil žiadaný spis ústavnému súdu spolu s vyjadrením predsedníčky okresného súdu k napadnutému konaniu (prípis sp. zn. 1 Spr V/304/16 z 10. júna 2016, pozn.) 15. júna 2016.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení popri chronológii vykonaných úkonov v napadnutom konaní uvádza: „Z prehľadu a priebehu vykonaných úkonov v konaní sp. zn. 15 C/160/2009 vyplýva, že po podaní žaloby vo veci dňa 16. 12. 2009 až do pojednávania vo veci dňa 8. 12. 2010 boli v konaní vykonávané procesné úkony v rámci prípravy na pojednávanie (výzva navrhovateľovi na zaplatenie súdneho poplatku, poučenie o procesných právach povinnostiach účastníkov konania s výzvou odporcovi na vyjadrenie k návrhu). Počas pojednávania vo veci súd pristúpil k výsluchu účastníkov konania s tým, že pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom oboznámenia sa s obsahom listín v spise sp. zn. 13 C/55/2009.

Po odročení pojednávania bol stav súvisiaceho konania tunajšieho súdu sp. zn. 13 C/55/2009 v pravidelných intervaloch overovaný a zaznamenávaný do spisu formou úradných záznamov.

Uznesením zo dňa 23. 5. 2012 súd prerušil konanie do právoplatného skončenia sporu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 13 C/55/2009 nakoľko bolo zistené, že na tunajšom súde sa vedie obdobné konanie o určenie, že záhradka patrí do záhradkárskej osady pod sp. zn. 13 C/55/2009, pričom sa jedná o to isté katastrálne územie a na strane odporcu vystupuje totožná [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ]. Voči tomuto uzneseniu žiaden z účastníkov nepodal odvolanie.

Po prerušení konania bol stav súvisiaceho konania naďalej v pravidelných intervaloch overovaný a zaznamenávaný do spisu formou úradných záznamov, pričom bolo zistené, že dôvody pre prerušenie konania trvajú.

Z prehľadu a priebehu vykonaných úkonov v konaní sp. zn. 15 C/160/2009 vyplýva, že súd vo veci konal priebežne, nebolo zistené dlhšie časové obdobie počas, ktorého súd vo veci nevykonal žiaden úkon. Nečinnosť súdu spočívajúca v nevykonávaní iných procesných úkonov okrem zisťovania stavu súvisiaceho konania počas prerušenia konania na základe právoplatného uznesenia súdu nemožno považovať za priedahy v konaní.

Ohľadom vyjadrenia sťažovateľa o možnosti použitia znaleckého posudku vypracovaného v konaní sp. zn. 13 C/55/2009 pre potreby tohto konania uvádzam, že konanie vedené pod sp. zn. 15 C/160/2009 je prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 13 C/55/2009 a preto aj keď v konaní sp. zn. 15 C/160/2009 možno použiť vypracovaný znalecký posudok, súd ho bude môcť použiť až po právoplatnom skončení veci vedenej pod sp. zn. 13 C/55/2009.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodu, že od podania návrhu bolo vo veci realizované jedno pojednávanie, nebolo vydané žiadne rozhodnutie a okresný súd v rozpore s právnou úpravou neprijal všetky potrebné opatrenia na odstránenie prekážok, ktoré spôsobili prerušenie konania. Celková

dĺžka napadnutého konania prekročila dobu šiestich rokov, čo sťažovateľ považuje za ústavne neakceptovateľné.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 160/2009 vyplýva, že 16. decembra 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu žalobu proti odporcovi o určenie, že záhradka patrí do [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ]. Okresný súd prípisom zo 16. marca 2010 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu, ktorý sťažovateľ zaplatil 14. apríla 2010.

Následne 13. mája 2010 okresný súd zaslal sťažovateľovi a odporcovi poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov konania a odporcu zároveň vyzval na vyjadrenie sa k návrhu. Odporca svoje vyjadrenie doručil okresnému súdu 16. júna 2010.

Okresný súd 28. júla 2010 určil termín pojednávania na 8. december 2010. Na pojednávaní 8. decembra 2010 okresný súd po vyjadrení sa účastníkov konania k veci zistil, že na tunajšom súde je vedené obdobné konanie pod sp. zn. 13 C 55/2009, kde prebehlo rozsiahle dokazovanie výsluchom svedkov, preto okresný súd odročil

pojednávane na neurčito s tým, že budú oboznámené listiny, ktoré sú vyžiadané zo spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 55/2009, a po ich oboznámení a dodaní okresný súd nariadi termín pojednávania.

Následne sa okresný súd priebežne informoval o stave konania vedeného okresným súdom sp. zn. 13 C 55/2009, v ktorom bolo medzitým nariadené aj znalecké dokazovanie a neskôr prebiehalo konanie o odvolaní proti znaleckému posudku (v spise sa o tom nachádzajú úradné záznamy z 23. marca 2010, 7. júna 2011, 5. septembra 2011, 2. novembra 2011, 20. januára 2012 a 6. marca 2012, pozn.). Napokon si 25. apríla 2012 okresný súd pripojil spis pod sp. zn. 13 C 55/2009 a 23. mája 2012 uznesením č. k. 15 C 160/2009-39 rozhodol o prerušení napadnutého konania do právoplatného skončenia sporu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 13 C 55/2009. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu o prerušení konania odvolanie nepodal.

Z odôvodnenia uznesenia č. k. 15 C 160/2009-39 z 23. mája 2012 vyplýva, že okresný súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, pretože zistil, že na okresnom súde je vedené obdobné konanie pod sp. zn. 13 C 55/2009 o určenie, že záhradka patrí do záhradkárskej osady, pričom ide o to isté katastrálne územie a na strane odporcu vystupuje totožná [REDAKOVANÉ].

Okresný súd následne opätovne zisťoval stav konania vedeného pod sp. zn. 13 C 55/2009, v ktorom v tom čase prebiehalo konanie o odvolaní proti uzneseniu na zloženie predavku na znalecké dokazovanie, keď sa spis nachádzal na Krajskom súde v Košiciach, a neskôr bol vo veci opäť ustanovený znalec na vypracovanie geometrického plánu a predmetný spis sa nachádzal u tohto znalca (v spise sa o tom nachádzajú úradné záznamy z 26. septembra 2012, 31. januára 2013, 17. júna 2013, 30. júla 2013, 19. septembra 2013, 5. decembra 2013, 24. apríla 2014, 26. júna 2014, 9. septembra 2014, 17. decembra 2014, 19. marca 2015, 24. júna 2015, 11. decembra 2015 a 14. januára 2016, pozn.). Z posledného úradného záznamu okresného súdu z 28. apríla 2016 vyplýva, že spis sp. zn. 13 C 55/2009 sa stále nachádza u znalca, ktorý bol určený na vypracovanie geometrického plánu.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa, t. j. 20. januára 2016, bolo konanie právoplatne prerušené podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP a je prerušené aj v čase predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľa, t. j. viac ako štyri roky.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 111 ods. 1 OSP ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Podľa § 111 ods. 2 OSP ak je konanie prerušené podľa § 109, súd robí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (m. m. I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto nečinnosť

všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 399/09).

Podľa názoru ústavného súdu v konaní okresného súdu sp. zn. 13 C 55/2009, v súvislosti s ktorým bolo napadnuté konanie právoplatne prerušené, sa riešia otázky, ktoré môžu mať význam pre rozhodnutie okresného súdu v napadnutom konaní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, zohľadňujúc tiež skutočnosť, že okresný súd do prerušenia konania v zásade konal bez zbytočných prietahov, neprichádza do úvahy, aby ústavný súd posúdil postup okresného súdu v napadnutom konaní v tomto štádiu konania a prerokoval sťažnosť sťažovateľa z hľadiska namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec uvedeného pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby v prípade pokračovania zbytočných prietahov v konaní sťažovateľ v tejto veci podal novú sťažnosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2016